

Min gullige man, som är stavspresident, sa nyligen att han nästan alltid kan se vem som är beredd och värdig att komma in i templet, för de "lyser upp rummet" när de kommer och vill ha en tempelrekommendation.

I invigningsbönen för Kirtlands tempel vädjade profeten Joseph Smith Herren om "att alla människor som träder över tröskeln till Herrens hus kan känna din kraft ... att de kan växa upp till dig och förlänas den Helige Andens fullhet ... och beredas till att ta emot allt som är nödvändigt".¹⁴

Det är min bön att våra tempelbesök ska vara något mycket mer än en engångshändelse. Må vi förbereda oss att värdigt ta emot frälsande förrättningar droppe för droppe och helhjärtat hålla tillhörande förbund. När vi gör det så vet jag att vi gör oss värdiga att ta emot de utlovade välsignelserna och förlänas den Helige Andens fullhet och Herrens kraft i våra hem och våra liv. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Personligt brev från Aydia Kaylie Melo till Linda K. Burton, 31 aug. 2014.
2. Russell M. Nelson, "Förbered dig för templets välsignelser", *Liahona*, okt. 2010, s. 41.
3. Alma 49:8; kursivering tillagd; se också v. 6–7.
4. L&F 52:14.
5. Se Matt. 25:1–2, 4–11; Joseph Smiths översättning av Matteus 25:12 (i fotnot *a* för Matthew 25:12 i den engelska upplagan av skrifterna).
6. Marvin J. Ashton, "A Time of Urgency", *Ensign*, maj 1974, s. 36.
7. Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), s. 256.
8. Richard G. Scott, "Ta emot templets välsignelser", *Liahona*, juli 1999, s. 29.
9. Bible Dictionary, "Temple".
10. L&F 104:2.
11. Bonnie L. Oscarson, "Greater Expectations" (satellitutsändning för Kyrkans seminarier och institut, 5 aug. 2014); lds.org/broadcasts; se också Luk. 12:48; L&F 82:3.
12. Russell M. Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liahona*, juli 2001, s. 38.
13. L&F 33:17.
14. L&F 109:13, 15.

Jean A. Stevens

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Guds döttrar i förbundet

När Guds döttrar har fokus på templet och sina heliga förbund kan Gud välsigna dem på personliga och mäktiga sätt.

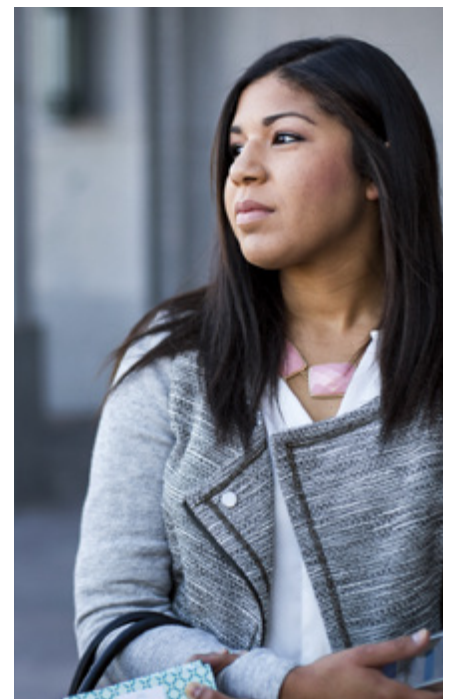
Kära systrar, jag hälsar er med mycket kärlek. Just nu, var ni än befinner er i världen, hoppas jag att ni känner Herrens kärlek till er personligen och Andens vittnesbörd i hjärtat om budskapet som sjöngs av den här vackra kören. Jag instämmer med deras vittnesbörd: Han lever, min Förlossare. Och han älskar var och en av oss.

I kväll samlas vi som Guds döttrar i förbundet. Vår ålder, våra omständigheter och personligheter kan inte skilja oss åt, tack vare att vi först och främst tillhör honom. Vi har ingått ett förbund att alltid minnas hans Son.

Kraften i det här personliga förbundet inpräntades i mitt hjärta för tre veckor sedan under en dopgudstjänst. Där framför mig satt åtta vackra barn i vördnadsfull väntan på en särskild dag som antligen anlät. Men när jag såg in i deras strålande ansikten såg jag inte bara en grupp barn. Istället såg jag dem så som jag tror att Herren ser dem – ett barn i taget. Jag såg Emma och Sophia och Ian och Logan och Aden och William och Sophie och Micah. Varje dopförbund ingås ett och ett. De vitklädda

barnen var där, redo och villiga av hela sitt åttaåriga hjärta att ingå sitt första förbund med Gud.

Tänk tillbaka på din egen dopdag. Vare sig du minns många detaljer eller bara några få, så försök nu att känna vikten av förbundet du själv ingick. Du kallades vid namn, sänktes ner i vattnet och kom upp som Guds dotter – en dotter i förbundet, villig att kallas efter hans Sons namn och lovade att följa honom och hålla hans bud.

Förbund med Gud hjälper oss att veta vilka vi egentligen är. De förbinder oss med honom på ett personligt sätt så att vi känner vårt värde i hans ögon och vår plats i hans rike. På ett sätt vi inte helt förstår känner han oss och älskar oss var och en. Tänk på det, var och en av oss har en sådan plats i hans hjärta. Hans önskan är att vi väljer vägen som för oss hem till honom.

Fastän dopets förbund är så väsentligt och viktigt är det bara en början, porten som leder oss in på vägen till evigt liv. Framför oss under resan finns det tempelförbund att ingå och prästadömetts förrättningar att ta emot. Äldste David A. Bednar påminner oss: "När vi står i dopets vatten vänder vi blicken mot templet."¹

Det är inte bara genom att ingå förbund utan också genom att troget hålla förbunden som vi bereds att ta emot det eviga livet. Det är vårt hopp, vårt mål och vår glädje.

Jag bevittnade själv kraften i förbund när jag såg hur mina rättfärdiga

föräldrar älskade och levde efter evangeliet. Min kära mor gav mig förmånen att tydligt se de dagliga beslut som en Guds dotter i förbundet fattar. Också som barn återspeglade hennes val hennes prioriteringar och identifierade henne som en sann Jesu Kristi lärjunge. Jag har sett friden, kraften och beskyddet som kom till henne när hon ingick och höll heliga förbund på livets färd. Hennes liv på jorden återspeglade hennes kärlek till Frälsaren och hennes önskan att följa honom. Jag vill verkligen följa hennes exempel.

Mina föräldrars gemensamma liv började på ett ovanligt sätt. Det var 1936. De dejtade på allvar och planerade giftermål när far fick ett brev som inbjöd honom att tjäna som heltidsmissionär i Sydafrika. I brevet stod det att om han var värdig och villig att tjäna skulle han kontakta sin biskop. Man ser genast att processen att kalla missionärer var mycket annorlunda på den tiden! Far visade brevet för sin älskade Helen

och de bestämde utan tvekan att han skulle tjäna.

Under de två veckorna före hans avresa träffades de varje dag och åt picknick-lunch i Memory Grove nära centrala Salt Lake City. Under en av deras luncher och efter att ha sökt vägledning genom fasta och bön sa mor till sin käre Claron att om han fortfarande ville skulle hon gifta sig med honom innan han for. Under kyrkans tidiga dagar kallades män ibland som missionärer och lämnade hustru och barn hemma. Och så var det med min mor och far. Med hans prästadsledares godkännande beslöt de sig för att viga innan han åkte iväg på sin mission.

I templet i Salt Lake City mottog mor sin begåvning och sedan vigdes de för tid och all evighet av äldste David O. McKay. Deras äktenskaps början var blygsam. Det togs inga foton, ingen vacker bröllopsklänning och inga blommor fanns, det var ingen bröllopsmottagning. Deras fokus var

Las Piñas, Filippinerna

på templet och deras förbund. För dem betydde förbunden allt. Efter bara sex dagar av äktenskapligt liv och med ett tårfullt avsked reste min far till Sydafrika.

Men deras äktenskap var mer än bara den djupa kärlek de hade till varandra. De älskade också Herren och ville tjäna honom. De heliga tempelförbunden de ingått gav dem styrka och kraft att uthärda de två åren de var åtskilda. De hade ett evigt perspektiv på livets ändamål och på de utlovade välsignelserna som ges dem som trofast håller sina förbund. Alla dessa välsignelser översteg den kortsiktiga uppoffringen och separationen.

Det var förvisso inget lätt sätt att påbörja ett äktenskap, men det visade sig vara ett idealt sätt att lägga grunden till en evig familj. Allt eftersom familjen växte visste vi vad som var viktigast för våra föräldrar. Det var deras kärlek till Herren och deras orubbliga beslut att hålla de förbund de ingått. Fastän båda mina föräldrar nu är borta välsignar deras mönster av rättfärdighet fortfarande vår familj.

Deras föredöme återspeglas i syster Linda K. Burtons ord: "Det bästa sättet att stärka ett hem, nu eller i framtiden, är att hålla förbunden."²

Deras tid för svårigheter och prövningar var inte över. Tre år efter att far hade återvänt från sin mission rasade andra världskriget och som så många

andra tog han värvning i det militära. Han var borta från hemmet i ytterligare fyra år medan han tjänstgjorde i flottan på krigsfartyg i Stilla havet.

Det var svårt för mina föräldrar att vara åtskilda igen. Men för min mor markerades också den här tiden, fylld med ensamhet, oro och ovisshet, av Andens viskningar som talade till henne om eviga löften, om tröst och frid mitt i stormen.

Trots sina svårigheter levde mor ett rikt liv fyllt av lycka, glädje, kärlek och tjänande. Hennes kärlek till Frälsaren återspeglades i hennes sätt att leva. Hon hade en säregen kontakt med himlen och en gåva och förmåga att älska och välsigna alla omkring sig. Hennes tro på Gud och hopp på hans löften reflekteras av president Thomas S. Monsons ord om templet när han sa: "Ingen uppoffring är för stor, inget pris är för tungt, inget bemödande för svårt för att få de välsignelserna."³

Under alla livets föränderliga årstider stärktes och välsignades mor av sin kärlek till Herren och av förbunden hon trofast ingick och höll.

Helt säkert skiljer sig detaljerna i er historia från hennes. Men principerna från hennes liv kan tillämpas på oss alla. När Guds döttrar fokuserar på templet och sina heliga förbund, kan Gud välsigna dem på personliga och mäktiga sätt. Liksom min mors

föredöme för mig kan era val att tro och hålla förbund efterlämna ett rikt arv av tro åt era efterkommande. Så, kära systrar, hur kan vi ges tillgång till kraften och välsignelserna i templets förbund? Vad kan vi göra nu för att förbereda oss för de välsignelserna?

Under mina resor har jag lärt mig att det finns systrar i alla åldrar, i alla omständigheter, vars liv ger svar på de här frågorna.

Jag träffade Mary kort efter hennes åttonde födelsedag. Liksom många andra är hon glad över att arbeta med släktforskning och har tagit fram över 1 000 namn för tempeltjänst. Mary förbereder sig nu för välsignelsen att besöka templet när hon fyller 12.

Brianna är 13 och älskar släktforskning och arbetet i templet. Hon har tagit till sig äldste Neil L. Andersens tempelutmaning.⁴ Hon har förberett hundratals namn för tempeltjänst och har engagerat sig själv, släktingar och vänner i att utföra dopen. I detta heliga arbete vänds Briannas hjärta inte bara till hennes jordiska fäder utan också till hennes himmelske Fader.

Fastän Anfissa är en mycket upptagen ung vuxen som både arbetar och går på universitet finner hon fortfarande tid till att besöka templet

varje vecka. Hon söker uppenbar-else och finner frid när hon tjänar i Herrens hus.

Katja, en kär syster i Ukraina, hyser djup kärlek till templet. Innan templet i Kiev byggdes gjorde hon och andra i hennes gren uppoffringen att resa i 36 timmar med buss för att komma till templet en gång om året i Tyskland. De här hängivna medlemmarna studerade skrifterna, sjöng psalmer och samtalade om evangeliet under resan. Katja berättade: "När vi äntligen kom fram till templet var vi beredda att ta emot det som Herren ville ge oss."

Om vi vill få alla de välsignelser som Gud så generöst erbjuder måste vår jordiska väg leda till templet. Templet är ett uttryck för Guds kärlek. Han inbjuder oss alla att komma, lära av honom, känna hans kärlek och ta emot prästadömetts förrättningar som är nödvändiga för evigt liv med honom. Varje förbund ingås ett efter ett. Varje mäktiga förändring i hjärtat är viktig för Herren. Och din gör all skillnad i världen för dig. För när vi besöker hans heliga hus beväpnas vi med hans kraft, hans namn över oss, hans härlighet runtomkring oss och hans änglar får befallning om oss.⁵

Jag ger er mitt säkra vittnesbörd om att vår kärleksfulle Fader i himlen lever. Det är genom hans älskade Son Jesus Kristus som varje hopp, varje löfte och varje välsignelse i templet uppfylls. Må vi ha tro nog att lita på honom och hans förbund är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, "Att ärorikt inneha namn och ställning", *Liahona*, maj 2009, s. 98.
2. Linda K. Burton, "Sökes: Händer och hjärtan till att påskynda verket", *Liahona*, maj 2014, s. 123.
3. Thomas S. Monson, "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92.
4. Se templechallenge.lds.org.
5. Se L&F 109:22.

Neill F. Marriott

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Låt ditt ljus lysa

Vi måste stå fast i vår tro och höja våra röster för att förkunna sann lära.

I kväll vill jag ta upp två av våra viktiga ansvar: För det första att konsekvent stärka evangeliets ljus i våra liv, och för det andra att dela det ljuset och den sanningen med andra.

Vet ni hur viktiga ni är? Var och en av er – just nu – är värdefull och oundgänglig i vår himmelske Faders frälsningsplan. Vi har ett verk att utföra. Vi vet sanningen om det återställda evangeliet. Är vi redo att försvara den sanningen? Vi måste leva efter den, vi måste sprida den. Vi måste stå fast i vår tro och höja våra röster för att förkunna sann lära.

I septembernumret av *Liahona* 2014 skriver äldste M. Russell Ballard: "Vi behöver mer av kvinnornas tro och utpräglade, inflytelserika röster.

Vi behöver kvinnor som innehar kunskap om evangeliets lärdomar och förstår vad vi tror på så att de kan bära sina vittnesbörd om sanningen om allting."¹

Systrar, ni stärker min tro på Jesus Kristus. Jag har sett era exempel, hört era vittnesbörd och känt er tro, från Brasilien till Botswana! Ni bär med er ert inflytande vart ni än går. Människor omkring er känner av det – från er familj till kontakterna i era mobiler och från era vänner i sociala media till dem som sitter bredvid er i kväll. Jag instämmer med syster Harriet Uchtdorf, som skrev: "Ni ... är livfulla och entusiastiska ledstjärnor i en allt mörkare värld när ni, genom ert sätt att leva, visar att evangeliet är ett glatt budskap."²

